

Ann Cleeves

LOKIN HUUTO

Suomentanut Annukka Kolehmainen

Karisto
Hämeenlinna

Englanninkielinen alkuteos *The Long Call*

© Ann Cleeves 2019

Suomenkielinen laitos © Karisto/Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-41572-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Luku 1

Sinä päivänä, kun rannalta löytyi ruumis, Matthew Venniä vainosivat jo valmiiksi ajatukset kuolleista ja kuolemasta. Sini-punainen krookuspenkki velloi hänen jalkojensa juuressa kuin lampi, kun hän seisoj Pohjois-Devonin krematorion pihalla Barnstaplen lähellä ja katseli kaukana körötteleviä ruumisvaunuja, jotka kuljettivat hänen isäänsä levon kappeliin. Pieni surijajoukko valui sisään, ja hänkin siirtyi lähemmäs. Kukaan ei tullut hätistämään häntä pois. Hän näytti kunnialliselta mieheltä, pukujen ja hillittyjen solmioiden käyttäjältä, ennen aikojaan harmaantuneelta ja pysähtyneeltä. Ei riskinottajalta eikä sääntöjen rikkojalta. Matthew ajatteli, että olisi mainiosti käynyt papista, joka saapui hieman myöhässä siunamaan vainajan. Hän olisi voinut olla myös arasteleva surija, pehmeäihoinen ja surusilmäinen, joka lähestyi kappelia häpeillen ja anteeksipyyttävänä. Vieras, joka kohtaisi hänet ensimmäistä kertaa, odottaisi empatiaa ja lohdun sanoja. Oikeasti Matthew tunsj vain vihaa, mutta oli jo kauan sitten oppinut kätkemään tunteensa.

Hän katsoi jalkoihinsa varmistaakseen, ettei talloisi kukkia, ja lähti pujottelemaan hautakivien lomasta polulle. Kappelin ovi oli auki – oli poikkeuksellisen lämmin varhaiskevään päivä – ja sisältä kantautuivat kirkonmenojen äänet. Täyteläinen, intohimoinen puhe, jonka Matthew olisi tunnistanut missä tahansa: Dennis Salter nostatti joukkojensa mielialaa ja uskotteli, että Andrew Venn oli nyt taivaassa, joten muiden ei kaipuustaan huolimatta tarvitsisi surra

uskonveljensä kohtaloa. Puhetta seurasivat sähköurkujen raskaat huokaukset ja virren hitaat, määrätietoiset sävelet, jotka Matthew tunnisti, vaikka virren nimi oli jo painunut unohduksiin. Hän kuvitteli, kuinka Alice Wozencroft taipuisi melkein kaksin kerroin kosketinten ylle, kokonaan mustissaan, kädet kuin kynnet ja nenä kuin linnun nokka. Niin korppimaisena kuin nainen vain olla voi. Alice oli ollut vanha jo Matthew'n poikavuosina. Silloin Matthew oli vielä kuullut tiiviisti Barumin veljeskuntaan, jonka jäseneksi hän oli syntynyt. Ollut vanhempiensa ilo ja tulevaisuuden toivo. Nyt hän oli ulkopuolinen. Seurasi sivusta isänsä hautajaisia, joihin hän ei ollut tervetullut.

Virsi kirskautti ankeaan päätökseensä, ja Matthew käänsi kappelille selkensä. Pian toimitus olisi ohi. Hänen isänsä arkku liukuisi verhojen taakse ja muuttuisi tuhkaksi. Pieni, lähinnä iäkkäistä naisista koostuva vierasjoukko kokoontuisi aurinkoon juttelemaan ja siirtyisi sitten Matthew'n äidin luonauttimaan teetä ja kotitekoisia leivonnaisia. Makeaa sherryä pikkuruisista lasseista. Ehkä Matthew'kin mainittaisiin ohimennen. Vieraat toki ymmärsivät, että sureva nainen ikävöi ainoaa poikaansa tällaisena hetkenä, mutta myötätunnosta huolimatta hautajaiskutsua oli turha odottaa. Olihan Matthew itse päättänyt lähteä veljeskunnasta. Seisoessaan hautausmaalla hän ajatteli, että uskosta luopuminen oli kaikkea muuta kuin vapaaehtoinen valinta. Epäily oli kuin syöpä, joka kasvoi riippumatta siitä, mitä ihminen itse halusi. Matthew sysäsi syrjään syyllisyyden, joka joskus vieläkin tuntui melkein fyysisenä jomotuksena, konkreettisena kuin hammassärky. Se oli hänen vihansa alkua ja juuri. Ja viimeiset uskon riekaleet, jotka saivat hänet miettimään, katsoiko hänen isänsä henki tai sielu häntä jostakin, edelleen pettyneenä poikaansa. Sitten hän harppoi nopeasti takaisin autolleen.

Puhelin soi juuri ennen kuin Matthew ehti parkkipaikalle. Hän nojautui hautausmaan muuriin ja käänsi kasvonsa kohti

aurinkoa. Soittaja oli konstaapeli Ross May, hänen kollegansa ja alaisensa. Uuvuttavan energinen tapaus. Matthew tunsu Rossin rauhattomuuden tarttuvan jopa puhelimitse. Ross oli levoton lattian mittailija, kovaääninen karjuja ja raudan pumppaaja. Paikallisen juoksuseuran ja rugbyjoukkueen jäsen. Joukkuepelaaja, paitsi työpaikalla.

"Pomo. Missä olet?"

"Kentällä." Matthew ei halunnut avautua Ross Maylle olinpaikastaan.

"Ehditkö takaisin? Joku löysi ruumiin Crow Pointin rannalta. Sinun kotikulmiltasi."

Matthew pohti asiaa. "Onnettomuusko?" Tyynelläkin säällä sattui kaikenlaista. Rannikon virtaukset olivat petollisia. "Huuhtoutuiko joku pikkuveneestä rantaan?"

"Ei. Vaatteet olivat kuivat, ja mies makasi vuorovesirajan yläpuolella. Häntä on puukotettu." Ross intoili kuin jokin hänen pakkomielteisesti seuraamistaan lainelautailusivustoista olisi juuri ennustanut täydellistä aaltoa.

"Missä olet?"

"Matkalla sinne. Jenin kanssa. Kuulimme siitä vasta äsken. Joku rivikyttä hälytettiin ensimmäiseksi paikalle. Päämajasakin kuviteltiin, että kyseessä oli onnettomuus."

Rivikyttä. Matthew nieli kritiikkinsä, vaikka hänen olisi tehnyt mieli näpäyttää Rossia kunnioituksen puutteesta työtoveriaan kohtaan. *Jos vielä kerrankin puhut kollegasta tuohon sävyyn, päädyt itse takaisin järjestyspoliisiin.* Aika ei kuitenkaan ollut oikea. Matthew oli edelleen uusi tiimissä. Hän säästäisi huomautuksensa seuraavaan arviointiin. Sitä paitsi Ross oli ylikomisarion kultapoika, jonka kanssa piti siis olla varuillaan. "Tavataan rikospaikalla. Pysäköi maksullisen tien päähän, niin jatketaan siitä kävellen." He eivät tosiaankaan halunneet, että auto juuttuisi matkalla hiekkaan.

Kauden alussa matkailijaliikennettä oli harvassa. Keski-kesällä kotimatka poliisiasemalta Barnstaplesta kesti joskus yli tunnin, kun Matthew joutui köröttelemään isojen autojen

perässä, jotka tukkivat kapeat kaistat ja näyttivät taatusti naurettavilta jopa omistajiensa kotikonnuilla Lontoon esikaupungeissa. Tänäpäin hän huristi pikavauhtia yli Taw-joen uuden sillan ja erotti ylävirrassa vilauksen Rock Parkista ja vanhasta koulustaan. Kouluaikoina hän oli ollut haaveilija, paennut tarinoihin ja uppoutunut pitkiin, yksinäisiin kävelyretkiin. Kuvitellut olevansa runoilijanalku. Kuitenkin vain omassa mielessään. Hän oli hukkunut massaan, kuulunut niihin oppilaisiin, jotka opettajat ja koulutoverit herkästi unohtivat. Luokkakokouksessa muutama vuosi aiemmin hän oli tajunnut, että hänellä oli vain vähän tosiystäviä. Hän oli ollut liian mukautuva, aivan liian hyveellinen. Isän ja äidin mukaan hänestä olisi tullut loistava saarnaaja, ja hän oli uskonut vanhempiaan.

Saapuminen Brauntoniin tempaisi hänet takaisin nykyhetkeen. Nyt lapsuuden kotikylä tuntui pikemminkin pikku-kaupungilta: se sijaitsi pienen matkan päässä rannikolta mutta toimi porttina sinne. Koululaiset olivat jo kotimatalla, ja Matthew yritti pitää kärsimättömyytensä aisoissa odottaessaan keskustan liikennevaloissa. Sitten hän kääntyi vasempaan kohti suistoa, jossa Taw yhtyi Torridgeen ja virtasi Atlanttiiin. Kaukana pohjoisessa häämöttivät Baggy Pointin kalliot ja mahtava hotelli kohosi melkein horisontissa kuin valkoinen kuutio. Välimatka ja valaistus saivat rakennusjärkäleen näyttämään epätodelliselta.

Matthew oli, Rossin sanoin, kotikulmillaan, mutta lähes-tyessään rikospaikkaa hän alkoi kiinnittää huomiota yksityiskohtiin. Pieneen tehdasalueeseen, jossa valmistettiin surffilautoja ja tyylikkäitä maalaistyyliisiä vaatteita, sekä kapeisiin peltokaistaleisiin, joilla viljeltiin taas pitkästä aikaa luomuvihanneksia alueen uusille asukkaille ja vaateliaille lomailijoille. Tie kapeni, ja sen kummallakin puolella kohosi karkeatekoinen kivimuuri, jonka huipulla kasvoi pensaita. Pajunkissat olivat jo puhjenneet, ja pian olisi esikkojen vuoro. Ne kukkivat jo heidän pihansa suojaisissa kolkissa.

Suon laidalla taivas laajeni ja Matthew'n mieli piristyi, kuten aina. Jos hän olisi edelleen uskonut Kaikkivaltiaaseen, hän olisi pitänyt tilan ja valon aiheuttamaa tunnetta uskonnollisena kokemuksena. Kostean talven jäljiltä tulvivat ojat ja lammet houkuttelivat lokkeja ja kahlaajalintuja. Alavaa maata hallitsivat edelleen talven värit: harmaa, ruskea ja oliivinvihreä. Merta ei vielä näkynyt, mutta jos Matthew nousisi autosta, hän haistaisi sen tuoksun ja myrskyn tullen myös kuulisi sen äänet: hyökyaallot pitkällä rannalla, joka jatkui kilometrikaupalla kohti Sauntonin kylää.

Matthew saapui joelle johtavan maksullisen tien alkuun ja näki tien laidassa seisovan virkapukuisen poliisin sekä partioauton, joka oli pysäköity pientareelle vastapäätä tiemaksunkerääjän mökkiä. Poliisi oli jo vähällä käännättää Matthew'n takaisin, kunnes tunnisti tämän ja nosti puomin. Matthew ajoi eteenpäin, pysähtyi ja painoi nappia avataksseen ikkunan.

"Olitko ensimmäisenä rikospaikalla?"

"Kyllä - luulimme ensin, että tämä olisi ollut onnettomuus." Nuorukainen näytti edelleen hieman huonovointiselta. Matthew ei kysynyt, oliko ruumis hänen ensimmäisensä; ainakin murha taatusti oli. "Kollegasi ovat jo paikalla. He lähettivät minut sulkemaan tien."

"Hyvin toimittu. Kuka löysi hänet?"

"Joku koiranulkoiluttaja. Nainen asuu niissä uusissa taloissa Chivenorissa. Hän soitti naapurin hakemaan lapsensa koulusta, mutta halusi päästä pian kotiin pojan seuraksi. Tarkistin siis henkkarit, otin osoitteen ja puhelinnumeron muistiin ja päästin hänet lähtemään. Toivottavasti tein oikein."

"Ilman muuta. Tavoitamme hänet myöhemmin." Matthew vaikeni. "Onko rannalla muita autoja?"

"Ei enää. Muuan iäkäs pariskunta palasi Volvolleen juuri kun saavuin. Otin muistiin nimet, osoitteen ja rekisterinumeron, mutta he olivat kulkeneet toiseen suuntaan, eivätkä he

kuulemma olleet nähneet mitään. Silloin minä vielä kuvittelin, että tämä olisi onnettomuus, joten kyselin vain pakolliset ja päästin heidät lähtemään.”

”En vielä tiedä, kuinka pitkäksi aikaa joudut jäämään”, Matthew sanoi. ”Järjestän jonkun tilallesi mahdollisimman pian.”

”Ei hätää.” Mies nyökkäsi kohti mökkiä. ”Minun piti selittää heille, mistä on kysymys, ja he ovat jo käyneet tarjoamassa minulle teetä. He lupasivat pitää vahtia, jos minun pitäisi käydä vessassa.”

”Käyn tapaamassa heitä myöhemmin. Pyytäisitkö heitä pysyttelemään täällä, kunnes ehdin takaisin?”

”Voi, he eivät mistään hinnasta jättäisi poliisin vierailua väliin.” Mies vaikeni.

Matthew nyökkäsi ja ajoi eteenpäin. Ikkuna oli edelleen auki, ja nyt hän jo kuuli aaltojen pauhun ja kalalokin kiljaisun, joka kuulosti aina mykältä tuskanhuudolta. Kodin äänet. Tie kaartui, ja mutkan takaa paljastui talo. Heidän talonsa. Valkoinen, matala rakennus, jonka edessä kasvoi auttavana tuulensuojana käppyräisiä vuorivaahteroita ja tyrnipensaita. Talon, johon mahtuisi enemmänkin väkeä, vaikka toistaiseksi he olivat kaksin. He olivat jutelleet perheenisäyksestä mutta jättäneet päätökset myöhemmäksi. Ehkä kumpikin oli liian itsekäs. He olivat saaneet paikan halvalla, koska se oli altis tulville. Muuten heillä ei olisi ikinä ollut varaa siihen. Jos nousuvesi nostattaisi navakan länsituulen, suojavalli murtuisi ja Taw-joki tulvisi suolle. Silloin vesi saartaisi tontin kuin saaren. Silti näkymät ja rannan laaja avaruus painoivat vaakakupissa enemmän kuin asumisen riskit.

Nyt Matthew kaasutti pihaporttinsa ohi kohti merta, kunnes huomasi Rossin auton. Hän pysäköi sen viereen ja lähti kapuamaan kapean dyynirivistön harjalle nähdäkseen alas rannalle. Tässä joki virtasi niin leveänä, että oli vaikea päätellä, missä Taw lopulta vaihtui Atlanttiiin. Edempänä Instow'n kylässä Pohjois-Devonin toinen joki, Torridge, laski

mereen. Hänen puoleltaan suistoa Crow Pointin niemeke työntyi veteen hauraana, veden ja sään syömänä; sinne pääsi ainoastaan jalkaisin. Aurinko paistoi matalalta, muutti meren kullanhoitoiseksi ja langetti pitkiä varjoja, ja Matthew siristi silmiään erottaakseen kaukaisuudessa liikkuvat ihmiset. Kun Lowryn maalausten pikkuruiset, tummat hahmot hekin olivat vähällä kadota hiekan, meren ja taivaan muodostamaan avaruuteen. Matthew liukui pitkin dyyniä rannalle ja lähti kävelemään kohti muita vuorovesirajan tuntumassa.

Muut seisoivat kaukana ruumiista ja odottivat oikeuslääkärinä ja rikospaikkatutkijoita suojatelttoineen. Matthew ajatteli, että heillä oli onnea, kun päivänvaloa vielä riitti ja mies makasi kuivalla hiekalla aaltojen ulottumattomissa. Myrskytuuli olisi puhaltanut teltan vauhdilla kohti Amerikkaa, ja nousuvesi olisi huuhtonut ruumiin mennessään. Nyt heillä ei ollut kiirettä, vaikka kävelijät ja koiranulkoiluttajat haluaisivatkin pian rantansa takaisin. Toki vainajan omaisille pitäisi mahdollisimman pian ilmoittaa heidän rakkaansa kuolemasta ja polkaista tutkimus käyntiin.

Jen ja Ross olivat tähyilleet kohti Matthew'ta, ja Jen alkoi välittömästi vilkuttaa, kun tämä ehti rannalle. Matthew'ssa oli edelleen myös puritaaninen puoli, joka sai hänet hieman paheksumaan ylikonstaapeli Jen Raffertyä. Jen oli saanut lapset liian nuorena, jättänyt väkivaltaisen aviomiehensä ja hylännyt pohjoiset juurensa, jotta voisi ottaa vastaan viran Devonin ja Cornwallin poliisivoimista, nyt kun lapset olivat jo teini-ikäisiä ja hän sai viimein nauttia elämästä, joka oli parikymppisenä jäänyt elämättä. Juhlia villisti, juoda yhtä villisti ja vaihtaa kumppania kuin paitaa. Hän oli tulinen punapää. Upea ja hyvävartaloineen nainen, joka piti kaltaisistaan miehistä. Silti Matthew ei voinut olla vastentahtoisesti ihailematta Jenin sisua ja sitkeyttä. Jen sai myös työkaverinsa nauramaan ja vitsailemaan, ja sitä paitsi hän oli paras rikospoliisi, jonka kanssa Matthew oli koskaan työskennellyt.

”No, mitäs täällä on meneillään?”

”Paha sanaa, ennen kuin pääsemme näkemään hänet kunnolla.” Ross kääntyi kohti uhria.

Matthew katsoi miestä. Tämä makasi selällään hiekalla, ja Matthew näki rinnassa ammottavan puukotushaavan ja veriset vaatteet.

”Miten joku saattoi kuvitella, että tämä olisi ollut onnettomuus?”

”Kun se nainen löysi hänet, hän makasi kasvot alaspäin”, Ross sanoi. ”Ensimmäinen kyttä käänsi hänet.” Hän muljautti silmiään, mutta Matthew kyllä ymmärsi, että niin oli voinut käydä. Jos mies makaisi mahallaan, tämä *näyttäisi* ilman muuta onnettomuudelta, eikä kyläpoliiseilla ollut juuri kokemusta epäilyttävistä kuolemantapauksista.

Miehellä oli kuluneet farkut, lyhyt farkkutakki ja musta collegepaita sekä buutsit, jotka olivat nähneet parempiakin päiviä: pohjat olivat kuluneet sileiksi, ja toisessa kantapäässä oli melkein reikä. Hiukset olivat niin hiekkaiset, että niiden todellista väriä oli vaikea erottaa. Kaulassa oli lintutatuointi. Matthew ei ollut mikään lintutietäjä, mutta hän huomasi, että linnulla oli pitkät siivet. Ehkä suula tai albatrossi, jolla oli tarkat ääriviivat ja harmaat varjostukset. Uhri oli hoikka – todennäköisesti nuorehko – mutta tältä etäisyydeltä ikää oli mahdotonta päätellä tarkemmin. Ross vääntelehti kuin ylienerginen lapsi. Hän ei kestänyt seisoa tyhjän panttina. *Se on sinun murheesi*, Matthew mietti. *Sinun on jo korkea aika tottua tällaiseen*. Toisinaan Ross vaikutti hemmotellulta koulupojalta. Mielikuva johtui geelillä suitability hiuksista ja merkkipaidoista sekä kyvyttömyydestä ymmärtää niitä, jotka olivat eri mieltä. Ross tuntui aina olevan varma kaikesta. Hän ei ollut tippaakaan muuttunut avioiduttuaan Melanien kanssa, jota Jen oli kerran kuvaillut täydelliseksi asusteeksi. Pikemminkin Melanien ihailu vahvisti Rossin ylitsevuotavan myönteistä minäkuvaa.

”Lähden käymään tiemaksumökissä. Nykyisin puomi toimii automaattisesti – sen kuin nakkaa kolikot lippaaseen

- mutta mökin asukkaat tuntevat vakiokävijät ja ovat ehkä nähneet jotakin epätavallista." Matthew kääntyi ja lähti harppomaan pitkin rantaa takaisin autolleen mutta huikkasi vielä olkansa yli: "Jen, sinä tulet mukaan. Ross, jää sinä odottamaan oikeuslääkärää. Soita, kun nainen saapuu."

Nähdessään Rossin pettyneen ilmeen Matthew tunsi hetkellistä, naurettavan lapsellista riemua.

Luku 2

Maurice Braddick oli huolissaan tyttärestään. Päiväkeskuksen sosiaalityöntekijä oli päättänyt, että Lucyä pitäisi rohkaista itsenäistymään. *Anna hänen palata yksin bussilla kotiin. Me varmistamme, että hän ehtii ajoissa pihalle, ja tehän asutte päätepyssäkin tuntumassa. Ei siis ole vaaraa, että Lucy ajaisi ohi. Hän voi kävellä pysäkiltä kotiin. Hän tuntee tien.*

Maurice tiesi, mistä ehdotuksessa pohjimmiltaan oli kysymys. Lucy oli nyt kolmekymmentävuotias, ja Maurice oli kahdeksankymmentä. Eikä hän tästä enää nuortuisi. Lucy oli iltatähti, Maggiein mukaan pieni ihme. Mutta nyt Maggie oli kuollut, ja Mauricekin oli heikompa tekoa kuin ennen vanhaan. Hän oli aina kuvitellut lähtevänsä ensimmäisenä, kun kerran oli Maggieta kymmenen vuotta vanhempi. Hänelle ei ollut tullut mieleenkään, että hän jäisi yksin Lucyn kanssa, joutuisi päättämään kaikesta ja pitämään paketin kasassa. Sosiaalityöntekijä pelkäsi, että Maurice olisi pian helisemässä ihanan mutta raskaan taakkansa kanssa, koska Lucylla oli kehitysvamma. Sosiaalityöntekijän mielestä Mauricen olisi pitänyt tehdä järjestelyjä oman poismenonsa varalta. Kieltämättä järkevä ajatus, mutta *Mauricen* mielestä sen motiivina oli pikemminkin taksikustannusten säästäminen kuin Lucyn itsenäistyminen.

Bussikokeilun alettua Maurice oli seisonut joka päivä ikkunassa katselemissa, kun Lucy kulki pitkin kujaa kohti kotia. He asuivat pienessä talossa Lovacottin kylän laidalla. Maurice ja Maggie olivat muuttaneet sinne heti mentyään

naimisiin. Silloin talo oli vielä kuulunut kunnalle, mutta he olivat ostaneet sen, kun säännöt olivat muuttuneet, ja ajatelleet samalla jättävänsä Lucylle pienen pesämunan. Asunto sijaitsi kahdeksan talon muodostamassa kaaressa, jonka suojaamalla nurmikaistaleella lapset toisinaan potkivat palloa. Pitkänomaiselta takapihalta näki laakson ja kaukana häämöttävät Exmoorin nummet. Tätä nykyä Maurice viihtyi lähinnä puutarhassa, kasvatti itse kaikki kasviksensa ja hoiti puolta tusinaa kanaa, jotka asuivat omassa kopissaan. Hän oli vartunut maatilalla ja työskennellyt teurastajana Barnstaplessa, joten hän tiesi niin kuolleesta kuin elävästäkin karjasta. Lucy ei ollut järin innoissaan terveellisestä ruokavaliosta, mutta toisinaan hänkin suostui kokeilemaan, jos sai itse napsia pari salaatinlehteä penkistä tai hakea munat. Mauricen ajatukset harhautuivat tuttuun, jo kadonneeseen Barnstapleen, jota hänkin toisinaan haikaili. Niihin aikoihin Butcher's Row'lla oli vielä lihakauppoja vierä vieressä. Nyt kauppahallia vastaapäätä sijaitsevista liiketiloista oli vain hienoja herkkukauppoja ja turistikrääsämymälöitä. Kaikki oikeat lihakaupat olivat lopettaneet.

Maurice päivysti olohuoneen ikkunassa, koska siitä näki parhaiten kylästä kotiin johtavan tien. Aina kun Lucy astui esiin kulman takaa, Maurice siirtyi välittömästi loitommas, jotta Lucy ei huomaisi hänen tuijottavan huolestuneesti tielle. Ikkunalaudalla oli Lucyn valokuva, yksi Mauricen suosikeista. Lucy seisoi kahden ystävänsä välissä kädet heidän harteillaan: Chrissie Shaplandin, jolla myös oli Downin syndrooma, ja nuoren Rosa Holsworthyn. Tytöt hymyilivät leveästi kuvaajalle. Maurice vilkaisi jälleen ulos, mutta Lucy ei vielä näkynyt tiellä.

Maurice piti sadepäivistä, koska sai sateen varjolla ajaa bussipysäkille Lucyä vastaan. Lucy ei halunnut kastua. Aurinkoisina päivinä, kuten tänään, Maurice kuitenkin odotti. Hän oli aina noudattanut määräyksiä ja nautti sitä paitsi suunnattomasti Lucyn voitonriemuisesta hymystä, kun tämä kääntyi

kadunkulmasta laukku rennosti olalla, ylpeänä selvittyään itse kotiin. Lucyn näkeminen kohotti välittömästi Mauricen mielialaa. Tänään tyttö oli hieman myöhässä. Bussin olisi pitänyt tulla jo kaksikymmentä minuuttia sitten, ja pysäkiltä käveli kotiin kymmenessä minuutissa. Maurice oli jo suuntaamassa päätielle katsomaan, oliko kaikki hyvin, kun Lucy ilmaantui näkyviin keltaisessa lempimekossaan, pyöreänä kuin puolukka.

Lähestyessään kotia Lucy vilkutti Mauricelle, mutta hänen hymynsä näytti vaisulta. Ehkä kotimatkasta oli tullut rutiinia tai jopa velvollisuus. Lucy ei ollut koskaan pahemmin perustanut liikunnasta. Siitäkin sosiaalityöntekijä nalkutti. *Hänelle näyttää kertyneen vähän lisäkiloja, herra Braddick. Teidän pitäisi vahtia tarkemmin hänen syömisiiään, poistaa ruokavaliosta kaikki rasva ja sokeri. Ei enää suklaata! Ja mitä jos voisitte hänet uimaan? Hän käy siellä oikein mielellään keskuksen väen kanssa. Tai kauniina päivänä voisitte molemmat lähteä ulos kävelyille.* Maurice ajatteli, että helppohan naisen oli puhua. Hänen ei tarvinnut sietää Lucyn murjotusta, kun tämä ei saanut haluamaansa. Ja mitä haittaa oli jälkiruokakakusta silloin tällöin? Ei Mauricekaan erityisesti hinkunut kävelyille, eikä hän ollut koskaan oppinut uimaan.

Hän siirtyi valmiiksi ovelle ottaakseen Lucyn vastaan. "Kaikki hyvin, neitokainen? Laitan teeveden kiehumaan, ja sinä voit kertoa päivästäsi." Lucylla nimittäin oli enemmän sosiaalista elämää kuin Mauricella koko eläkeaikanaan, ja oli mukava kuulla, mitä tämä oli puuhannut. Se tarjosi vaihtelua telkkarin tuijottamiselle. Maggie oli ollut parempi hankimaan ystäviä, ja useimmat hänen kylillä asuvista tutuistaan olivat lopettaneet yhteydenpidon hänen kuoltuaan. Jotkut olivat piipahtaneet esittämässä osanottoensa, mutta Maurice ei osannut sanoa heille mitään. Silloin hän oli vain halunnut olla yksin – nyt muiden seura olisi jo kelvannut.

Lucy pujotti laukun hihnan päänsä yli ja riisui violetin villatakkinsa.

”Se mies ei ollut tänään bussissa.”

”Ai?” Maurice seisoj jo keittiössä, jossa vedenkeitin kohisi, ja kuunteli vain puolella korvalla. Hän avasi keksipurkin ja nosti sen pöytään. ”Mikäs mies se sellainen on?”

”Minun ystäväni. Hän istuu melkein joka päivä minun vieressäni. Hänellä on aina hauskat jutut.” Lucykin lähti kohti keittiötä mutta jäi nojailemaan ovensuuhun. Hän kuulosti huolestuneelta, ja nyt Maurice keskittyi tarkemmin hänen puheisiinsa. Katsellessaan ikkunasta hymytöntä Lucyä hän oli aavistanut, ettei kaikki ollut kohdallaan. ”Nousin bussista ja jäin odottamaan, jos hän vaikka olisi tullut pysäkillle tapamaan minua.”

”Onko hän joku tuttusi Woodyardista?” Muitakin päiväkeskuksen asiakkaita oli rohkaistu itsenäistymään.

Lucy pudisti päätään. ”Ei hän käy Woodyardissa. Olen silti nähnyt hänet ennenkin. Bussissa. Hän kertoo minulle salaisuuksia.” Lucy kurtisti kulmiaan. Hän puhui puhtaalla Pohjois-Devonin korostuksella kuten Mauricekin. Paksulla ja lämpimällä kuin kerma, jonka Mauricen äitivainaa oli kuorinut maidon päältä. Ulkopuoliset joutuivat joskus terästämään kuuloaan ymmärtääkseen Lucyn puhetta, mutta Maurice oli virittäytynyt Lucyn taajuudelle, sisäistänyt tämän mielialat.

”Mistäs se mies sitten tuli, neitokainen?” Mauricea alkoi epäilyttää. Lucy oli hyvin luottavainen. Hän kutsui ystävikseen kaikkia, jotka olivat hänelle kilttejä. Tai piti heitä potentiaalisina poikaystäväehdokkaana. Maurice oli yrittänyt puhua Lucylle, selittää keitä voisi halata ja keihin olisi hyvä pitää pientä etäisyyttä, mutta hänen oli vaikea löytää sanoja.

”Ei hajuakaan.” Lucy käänsi katseensa. ”Häntä on vain näkynyt näillä kulmilla.” Osoittaakseen, ettei halunnut vastata kysymykseen. Hän osasi olla itsepäinen kuin muuli, jos sille päälle sattui.

Maurice kääntyi taas kohti Lucyä. ”Tekikö hän sinulle mitään? Sanoiko mitään, mikä olisi järkyttänyt sinua?”

Lucy pudisti päättään ja lysähti tuoliin. ”Ei!” Niin kuin ajatuskin olisi ollut naurettava. ”Hän on kaverini.” Hän punoitti edelleen kävelymatkan jäljiltä.

”Hän ei siis tehnyt mitään, mitä sinä et halunnut? Eikä koskenut sinuun?” Maurice yritti kätkeä huolestumisensa. Luce ymmärsi puheen sävyjä paremmin kuin sanoja.

”Ei, isi. Hän on aina ollut minulle kiva.” Lucy väläytti jälleen ihanan hymynsä, joka valaisi huoneen ja sai maailman näyttämään paremmalta.

Helpotus hulvahti Mauricen mieleen. Oli sietämätöntä ajatellakin, että joku tekisi Lucylle pahaa. Kun loppu lähestyi, hän oli luvannut Maggielle, että huolehtisi aina Lucysta. Hän muisti taas saattohoitokodin tukalan kuumuuden. Laihan Maggieen, jonka hiukset olivat niin hennot, että vaaleanpunainen päänahka pilkotti niiden alta, ja hänen tiukan kädenpuristuksensa. Raivokkaan. Sen, mitä Maggie pani hänet vannomaan. Maggieen olisi pitänyt tietää paremmin – tietää, että Maurice rakasti Lucya ihan yhtä paljon kuin hänkin. Ja ehkä Maggie *olikin* tiennyt, koska oli hymyillyt ja pyytänyt anteeksi, nostanut Mauricen käden huulilleen ja suukottanut sitä. Maurice pakotti muiston pois mielestään.

”Hän tarjosi karkkia”, Lucy sanoi. ”Aina, kun matkustimme bussilla, hän tarjosi karkkia.”

Tieto herätti jälleen Mauricen huolen. Hänen pitäisi soittaa sosiaalityöntekijälle ja sanoa, ettei Lucyn ollut turvallista matkustaa yksin bussilla. Tiukan paikan tullen hän raapisi rahat kokoon ja kustantaisi taksin vaikka itse.

”Missä hän yleensä nousi bussista, siis se mies?” Maurice laski teemukin Lucyn eteen. Lucy piti maitoisesta ja miehosta.

”Tässä”, Lucy sanoi. ”Missä minäkin. Siksi olin niin kovasti myöhässä. Odotin, jos hän olisi vaikka tullut toisella bussilla katsomaan minua.”

”Ehkä olet sitten nähnyt häntä kylillä.”

Lucy ojensi kätensä ottaakseen keksin purkista. Hän nyökkäsi, mutta Maurice huomasi hänen olevan jo muissa mietteissä. Näytti kuin isän seura, tee ja keksit olisivat saaneet hänet unohtamaan koko miehen. Levottomuutta herättäneet muistot olivat tiessään.

Luku 3

Tiemaksumökin ovi avattiin, kun he olivat vasta nousemassa autosta. Ovella seisoj nainen, jonka tiedonnälkä vaikutti melkein epätoivoiselta.

”Olen rikoskomisario Matthew Venn”, Matthew esittäytyi. ”Ja tässä on ylikonstaapeli Jen Rafferty.”

”Hilary ja Colin Marston. Tulitte sen ruumiin takia.” Hilary mittaili heitä päästä varpasiin. ”Olette rikospoliisista. Yllättävä kuolema, niin se heppu siellä rannalla sanoi, mutta kyse ei taatusti ole sydänkohtauksesta eikä tapaturmasta. Ei pelkää onnettomuudesta nouse tämmöistä haloota.”

”Voisimmeko kenties tulla peremmälle ja esittää muutama kysymyksen?”

”Tietenkin.” Hilary perääntyi päästääkseen heidät eteiseen. Portaiden juurelle oli riisuttu kumisaappaat, ja öljykangastakki roikkui naulassa siistin, mustan takin vieressä, jolle tuskin oli käyttöä näissä maisemissa.

Hilaryn ikää oli vaikea päätellä. Hänellä oli melkein mustiksi värjätyt hiukset ja vahva meikki. Matthew arvioi hänen olevan noin kuusikymmentävuotias. Hilary oli isoluinen ja vahva, pidempi kuin mies, joka seisoj käytävällä hänen takanaan. Hänellä oli mustat housut, musta jakku ja valkoinen paita – jonkin konttorin pikkupomolle tyypillinen vaatetus. Musta takki oli taatusti hänen. Hänkään ei näyttänyt kuuluvan tänne, suon reunalle.

Mies näytti sopivan paremmin soiselle rannalle. Hän oli lyhyt ja pyöreä, ja hänen villapaitansa kiristi vatsan kohdalta. Luultavasti pariskunta oli muuttanut tänne hiljattain, sillä

puheessa kuului vielä kaikuja Midlandsin korostuksesta, ja Matthew muisti nähneensä jouluna mökin aiemmat asukkaat – iäkkään pariskunnan, joka oli tullut ulos keräämään tiemaksuja ja rupattelemaan. Ehkä automaattipuomi oli asennettu pariskunnan jäätyä eläkkeelle. Tai jommankumman kuoltua. Tänään kuolema tuntui kummittelevan jatkuvasti Matthew'n ajatuksissa. Huone oli hieman sotkuinen ja täynnä tavaraa. Laiminlyöty. Ikään kuin pariskunta olisi ollut vain käymässä. Matthew mietti, mikä oli tuonut Marstonit tänne. He istuivat hetken aikaa vaivautuneen tunnelman vallitessa ja tuijottivat toisiaan oranssin, mäntypuisen sohvapöydän poikki.

Jen Rafferty aloitti keskustelun, kun Matthew vielä tarkkaili ympäristöään. ”Toistaisitteko vielä nimenne, niin saamme ne muistiin.”

”Hilary”, nainen sanoi. ”Hilary Marston, ja tämä on mieheni Colin.” Hän tyydytti Matthew'n uteliaisuuden ennen kuin tämä ehti edes kysyä pariskunnan taustasta: ”Colin jäi varhaiseläkkeelle, tai oikeastaan hänet irtisanottiin. Hän oli töissä autofirman lakitiimissä, mutta nyt koko ala on tietysti muuttunut. Kaikki ulkoistetaan, ja kotimaisuudesta on tullut pikemminkin taakka kuin ylpeydenaihe. Myös asuinalueemme muuttui: sinne alkoi virrata ulkopuolisia. Ennen tunsimme kaikki naapurit. Emme tunne enää.”

Matthew puuttui keskusteluun. Jen oli niin vasemmistolainen, että oli vasta hiljattain alistunut äänestämään maltillista työväenpuoluetta. Hän ei sietänyt suvaitsemattomuutta, ja Matthew huomasi hänen kavahtaneen Hilaryn sanoja. ”Mikä toi teidät Pohjois-Devoniin?”

”Olimme lomailleet täällä”, Hilary Marston vastasi. ”Monta kertaa. Ajattelimme: *Siellä on mukava viettää elämänsä ehtoapuoli*. Lapsia ei tarvitse ajatella, koska niitä ei ole, ja seutu on meille hyvin tärkeä. On niin hiljaista ja puhdasta.” Tauko. ”Ei ulkomaalaisia.”

”No, *täällä* on totisesti hyvin hiljaista.” Vain Matthew huomasi Jenin pingottuneen äänensävyyn.

"Jep, no", Hilary sanoi. Hän mulkaisi miestänsä. "Ei makeaa mahan täydeltä. Mökki on vain vuokralla – kalusteet eivät tosiaankaan ole meidän – ja muuttopäätös on alkanut hieman mietityttää. Ehkä katselimme mökkiä ruusunpunaisten silmälasien läpi, kun kävimme täällä kesällä. Colin harrastaa lintujen tarkkailua. Hänelle suo on taivas. Ei kuitenkaan minulle. Emme aio jäädä tänne. Olemme jättäneet tarjouksen eräästä talosta Barnstaplessa, jossa on vähän enemmän elämää." Hän vaikenä. "Vähän enemmän kulttuuria. Työmatkakin on lyhyempi."

"Mitä teette työksenne?"

"Hoidan asuntolaina-asioita kaupungin pankissa. Minäkin olin aikeissa jäädä eläkkeelle, kun kuulin tästä työpaikasta. Se on vain osa-aikainen, mutta raha tulee tarpeeseen."

Matthew kääntyi Colin Marstonin puoleen. "Olitteko tänään suolla tarkkailemassa lintuja?"

Hilary vastasi närkästyneellä äänellä, ennen kuin Colin ehti sanoa mitään: "Hän on siellä joka ainoa päivä."

Colin Marston ei pitänyt vaimostaan. Ehkä hän oli niin tottunut tämän nalkutukseen, että suhtautui siihen pikemminkin taustahällynä. "Teen päivittäistä lintulaskentaa." Vastauksesta huokui hiljainen ylpeys. "Tavallisten lintulajien säännöllinen laskenta on sitä oikeaa lintutieteellistä tutkimusta. En ole mikään bongari, jota kiinnostavat pelkät harvinaisuudet." Viimeiset sanat lausuttiin halveksuvaan sävyyn.

"Käyttekö tutkimuksen merkeissä myös rannalla?"

"Se kuuluu laskentakävelyyni. Päätän aina retkeni sinne. Lasken lokit, käännyksen Spindriftin kohdalta sisämaahan ja palaan maksullista tietä pitkin kotiin."

Spindriftin. Meidän talomme. Nyt Matthew muistikin nähneensä jonkun Colinin kaltaisen kulkevan ohi kätkeytyneenä öljykangastakin uumeniin, jalassaan kumpparit, jotka nyt olivat eteisessä, ja kiikarit kaulassa. Säällä kuin säällä.

"Mihin aikaan te tänään kävitte siellä?" Jen kysyi.

Colin Marston poistui huoneesta. Matthew katseli häntä avoimesta ovesta ja näki hänen ottavan ulkotakkinsa

povitaskusta pehmeäkantisen muistikirjan. Hän palasi olohuoneeseen ja avasi kirjan.

”Kello kaksitoista kolmekymmentäviisi.” Colin nosti katseensa. ”Kirjaan kellonajan muistiin jokaisella laskenta-paikalla. Käytännön kansalaistiedettä.”

Hilary istui nurkassa nojatuolissa ja pyöritteli silmiään. Matthew ihmetteli, miksi Marstonit olivat naimisissa, jos heillä oli niin vähän yhteistä – jos Hilary suhtautui niin vähätelevästi miehensä intohimoon.

”Näittekö mitään epätavallista tämänpäiväisellä kävely-länne?” Matthew aisti selvästi huoneessa vallitsevan hiljaisuuden ja jähmettyneen tunnelman. Pelon, tai pikemminkin jännityksen. Ehkä pariskuntaa yhdistikin kiinnostus tirkistelyyn.

”En nähnyt ruumista”, Marston sanoi. ”Kysyin konstaapeliltanne, missä se on, ja tajusin, että olin kävellyt sitä kautta. Olin huomannut sen.”

”Entä huomasitteko vieraita ihmisiä? Tunnistatte taatusti vakiokasvot, jos ulkoilette päivittäin.”

Tuli taas hiljaista, kunnes auto pysähtyi mökin ulkopuolelle. Matthew tunnisti sen äänen: tulija oli Sally Pengelly, oikeuslääkäri. Puomi nostettiin, ja auto jatkoi matkaansa.

”Kuka se oli?” Hilary kohottautui tuolistaan.

”Vain yksi tiimiläisistäni.” Matthew kääntyi takaisin Colinin puoleen. ”Niin, herra Marston, näkyikö vieraita?”

”Aina näkyy jokunen ihminen, joita en tunnista. Matkailijoita käy tähänkin aikaan vuodesta. En kiinnitä heihin pahemmin huomiota, ellei heillä ole koiraa, joka voisi häiritä lintuja.”

”Mutta tänään”, Matthew tarkensi kärsivällisesti. ”Olette varmasti tarkkaavainen, tottunut kiinnittämään huomiota yksityiskohtiin.”

Imartelu näytti tepsivän. Marston vilkaisi taas muistikirjaansa ja näytti palaavan mielessään rannalle. ”Oli yksi pariskunta, mies ja nainen. Pukumies, ei varsinaisesti ranta-

kampeissa. Nainen oli vähän nuorempi, ja hänellä oli farkut." Marston veti henkeä. "Tarkkailin juuri lintua, joka näytti pikkulokilta, kun he säikäyttivät sen tiehensä."

Matthew ajatteli, ettei Marstonin näkemä mies voinut olla murhan uhri, koska vaatetus ei täsmännyt, mutta Marston jatkoi puhumista.

"He kävelivät käsi kädessä ja pysähtyivät suutelemaan. Ei mikään pikkupusu, jos ymmärrätte, mitä tarkoitan. He käyttäytyivät kuin vastarakastuneet." Hän tuijotti ulos ikkunasta. "Mietin, oliko heillä salasuhte, koska he tulivat rannalle eri autoilla ja tapaamisessa oli vaaran tuntua. Jännitystä." Hän kuulosti haikealta.

"Näitkö heidän autonsa?"

"Kyllä. He kiipeilivät dyneillä, ja jonkin ajan kuluttua lähdin samaan suuntaan. Minua kiinnostivat ne linnut, jotka olivat vuorovesirajan lähellä."

Jen vilkaisi Matthew'ta huvittuneesti. *Joo, niin varmaan! Et suinkaan halunnut yllättää heitä kutemasta.*

"Näin, kun he nousivat autoihinsa. En kuitenkaan saanut rekisterinumeroita muistiin. Harmi, niistä olisi voinut olla teille hyötyä."

"Silti muistatte varmaankin autojen merkin? Tai värin?"

"Totta kai!" Kysymys sai Colin Marstonin melkein sydämistymään. "Kuten Hilary sanoikin, olin ennen autoalalla. Kulissien takana, sopimuspuolella, mutta ala on edelleen minulla verissä. Toinen auto oli punainen Fiesta. Muutaman vuoden vanha. Siis naisella. Ja musta Passat."

"Näittekö, kun he ajoivat tiehensä?"

Marston vaikeni ja mietti. "Näin, kun mies ajoi pois. Nainen jäi autoon selaamaan puhelintaan ja istui siellä edelleen, kun pääsin rannalle."

"Näittekö muita?" Nyt aurinko paistoi matalalta, mutta valo oli taatusti virrannut sisään pienestä ikkunasta koko iltapäivän, ja lämpö viipyi ahtaassa huoneessa. Ilma tuntui tukalalta.

"Yksi heppu kulki vähän kauempana." Mies näytti kiinnostavan Colin Marstonia vähemmän kuin pariskunta.

"Voisitteko kuvailla häntä?"

"Hän oli hyvin kaukana, lähellä Crow Pointia." Colin laski muistikirjan eteensä pöydälle.

"Ja hän oli siis yksin?"

"Jep. Vaikka ehkä odotti jotakuta. Hän ei tainnut siirtyä koko sinä aikana, kun olin rannalla. Ei silloinkaan, kun suuntasin takaisin kohti Spindriftiä." Äkkiä Colin kohotti katseensa. "Etkös sinä muuten asu siellä? Ajattelinkin, että näytät tutulta. Olen nähnyt sinut pihalla, ja olet ajanut tästä ohi."

Matthew ei vastannut. Sen sijaan hän esitti uuden kysymyksen. "Montako autoa oli parkissa, kun lähditte sisämaahan päin?"

"Pelkkä Volvo. Vakiokävijöitä. Vanhempi pariskunta."

Matthew nyökkäsi. Vanhukset olivat varmasti samat ihmiset, jotka päivystävä konstaapeli oli nähnyt. Huoneen kuumuudessa oli vaikea liikkua. Matthew nousi ja kiitti Marstoneita avusta.

"Mitä seuraavaksi tapahtuu?" Hilarykin oli noussut: hän seisoi etukumarassa ja kärkkyi innokkaasti lisätietoja.

"Jatkamme tutkimuksia", Matthew sanoi. "Poliisista otetaan yhteyttä, jos haluamme vielä puhua kanssanne."

Päästyään autolleen hän huomasi Marstonien tuijottavan heitä ikkunasta.

Rikospaikkatutkijat ajoivat ohi, kun Matthew ja Jen kapusivat autoon, ja näyttivät panneen töpinäksi heti saavuttuaan rannalle, sillä kun Matthew ja Jen tulivat, suojateltta oli jo pysytetty ja valkoasuinen joukko tutki pikkutarkasti sitä ympäröivää hietikkoa. Ross odotti hyvän matkan päässä ja mittaili jälleen rantaa askeleillaan.

"Onko häntä tunnistettu?" Matthew toivoi, että sukulaisille ehdittäisiin ilmoittaa, ennen kuin lehdistö saisi vihiä tapahtuneesta. Hän ihmetteli, missä toimittajat viipyivät.

Marstonit saattaisivat hyvinkin levittää sanaa. He olivat nauttineet viidentoista minuutin kuuluisuudestaan. Ehkä median edustajat eivät viitsineet kävellä tiemaksupuomilta rannalle, tai ehkä Marstonit eivät tienneet, kenelle olisivat kertoneet tarinansa.

"Ei lompakkoa eikä luottokortteja", Ross sanoi.

"Et kai ajattele, että hänet olisi yritetty ryöstää? Näin syrjäisessä kolkassa?"

Ross jatkoi: "Tämä oli farkkujen takataskussa." Hän näytti heille paperilappusta: auki revittyä kirjekuorta, jonka puhtaalle puolelle oli raapustettu ostoslista. *Tomaatteja, munia, riisiä, roskapusseja*. Kuoren toiselle puolelle oli tulostettu osoite. Ei nimeä. *Asukas, Hope Street 20, Ilfracombe*. Jonkin sortin mainos. Kadun nimi kuulosti Matthew'sta tutulta, mutta hän ei saanut paikkaa mieleensä. "Pitäisikö tarkistaa?" Ross hytkyi päkiöillään ja odotti innokkaasti mitä tahansa toimintaa.

Matthew heltyi. "Hoitakaa te se." Asunnossa voisi olla vaimo, lapsia tai iäkäs äiti, ja Jen osasi kohdata omaiset paremmin kuin kukaan muu. "Pirauttakaa, kun tiedätte jotakin." Hän katsoi kelloa. Se oli jo yli kuusi, ja alkoi hämärtää. Poiju välkkyi joen suistossa. "Tavataan asemalla puoli yhdeksältä ja päivitetään tilanne."

Matthew pysähtyi hetkeksi Spindriftin portille. Verhot olivat auki, ja hän näki keittiöön, joka oli valaistu kuin teatterin lava. Liedellä oli oranssi kattila ja vihreällä vahakangasliinalla kannu, jossa oli narsisseja. Matthew oli ostanut ne edellisenä päivänä, kun ne olivat olleet vielä nupussa, ja nyt ne olivat jo melkein auenneet. Näytelmän pääosan esittäjä seiso i leikkulaudan ääressä selin ikkunaan. Hänellä oli vaaleat, melkein valkoiset hiukset. T-paita, jonka tekstissä vaadittiin apua valaille tai delfiineille tai koko planeetalle. Heillä oli lipaston täydeltä samanlaisia paitoja, ja Matthew oli liian kaukana erottaakseen kuvan yksityiskohtia. Jonathan, hänen miehensä ja elämänsä rakkaus, loputon optimisti, joka oli nostanut hänet

masennuksesta ja rakentanut hänen kanssaan kodin. Matthew ei vieläkään täysin ymmärtänyt, mitä Jonathan hänessä näki – kuinka he saattoivat olla niin onnellisia.

Matthew nosti salvan ja astui portista puutarhaan. Ehkä Jon kuuli hänen tulonsa, erotti varjon tai ainakin liikkeen, koska kääntyi ja vilkutti. Sisällä tuoksui maukkaalta keitolta ja tuoreelta puulta. Jon oli vähitellen uusimassa lahoja ikkunan-karmeja. Talo oli hänen työmaansa, ja kaikki päivätyöltä jäävä vapaa-aika kului sen korjaamiseen. Toisin kuin Matthew'lla, Jonilla oli rajattomasti energiaa ja työmiehen vartalo. Hänen hiuksissaan ja olkapäillään oli sahanpurua.

”Hyvä ajoitus. Olin juuri aikeissa korkata oluen.” Jon lähestyi Matthew'ta veitsi edelleen kädessään ja suukotti tätä.

”En voi. Pitää vielä mennä takaisin. On töitä.” Matthew kertoi rannalta löytyneestä ruumiista ja värähti inhosta, kun työasiat tulivat näin lähelle kotia. ”Eikö sinua pysäytetty tiemaksupuomin luona?”

”Otin iltapäivän vapaata, jotta voisin jatkaa makuuhuoneen ikkunan korjausta. Ylityövapaita. Tulin aika pian puolenpäivän jälkeen. Silloin puomilla ei ollut ketään.”

”Näitkö mitään epätavallista?”

”Olenko minä epäilty?” Leveä hymy. Jon yritti keventää tunnelmaa. Hän vaistosi, kuinka stressaantunut Matthew oli.

”Mahdollinen todistaja.” Matthew ei ollut vitsailutuulella. Tuli hiljaista.

”Helvetti soikoon, anteeksi. Olin ihan unohtanut. Isäsi haudattiin tänään. Pääsitkö kirkkoon?”

”En edes yrittänyt.”

”Voi, Matt. Ei olisi pitänyt päästää sinua yksin.”

Jon oli urhea. Hän olisi kohdannut Matthew'n sukulaiset ja veljeskunnan jäsenet. Hän olisi seisonut etulinjassa, hoi-lannut sydämensä kyllyydestä ja hurmannut vanhat naiset tilaisuuden jälkeen. Matthew oli pelkuri – hän pelkäsi enemmän itsensä nolaamista kuin baaritappelun keskeyttämistä tai veistä heiluttavan huumehörhön kohtaamista.